

Banden

VAN HALF VIER tot half acht was ik aan de buis gekluisterd. En daarna de rest van de avond ook nog voor analyses, interpretaties, roddel en achterklap. En ik had er geen minuut van willen missen! Was het die avond gemeenteraad? Sorry, jongens, jullie hebben het één keertje zonder mij moeten stellen. En naar ik begrepen heb, dacht Martijn Broeders er net zo over. Maar onze afwezigheid was het waard. De wereldpolitiek. Een clubje zorgvuldig buiten beeld gehouden mannetjes met smerige gedachten vroeg de president van Amerika dingen die je niet eens van je beste vriend zou willen weten. Zou Monica Lewinsky door dezelfde viezeriken zijn ondervraagd? Of waren het bij haar vrouwen, die wilden weten hoe een president smaakt? De broer van Boudewijn Büch heeft de banden al opgevraagd voor een nieuw 09-nummer. Eén euro per minuut. Maar verder spreekt heel Nederland er vol traditionele schijnheil en gefingeerde walging over. Het was weer net als vroeger. Met Phil Bloom of Barend Servet. Niemand had het gezien en iedereen sprak er schande van. Terwijl de kijkcijfers op hol sloegen.

Zo ook nu. Drie van de zes Nederlandse televisiezenders brachten de banden live. Nou ja, live. Tegelijk met Amerika. Want die banden waren al weer een paar weken oud. Het meest opvallende was eigenlijk nog, dat nationale overheden overall een ongelukkige hand blijken te hebben, waar het gaat om audiovisueel bewijsmateriaal. Of er nou genocide in Bosnië op staat, of het seksleven van een president, de fotorolletjes en videobanden mislukken altijd. Daar kun je iets op innemen.

Maar de vraag die zich het meest opdrong was eigenlijk deze: hoeveel Gilze-Rijense politici en hoge ambtenaren houden er hun eigen Monica op na? Hoe groot is de vraag naar stageplaatsen in ons gemeentehuis? Of kan dat hier niet? De grote overeenkomst tussen onze geciviliseerde dorpsgemeenschap en een willekeurige apenkolonie is de organisatie van de machtsstructuur. Het machtigste mannetje krijgt het beste voedsel en de meeste wijfjes. Daarom willen alle apen altijd hoofdaap worden. En daarom willen onze mannetjes voortdurend burgemeester, wethouder of gemeenteraadslid zijn. En daarom willen vrouwtjes dat meestal niet. Els en Ingrid klagen wel eens dat de politiek zo'n ontzettende (zeggen ze er dan bij) mannenwereld is. Maar wat hadden ze dan gedacht?

Ons politieke bestel is een nauwkeurige replica van animale structuren: je zoekt de macht en wordt beloond met seks. Iedereen weet dat en iedereen kent ze. De Marilyn Monroes en Monica Lewinsky's van het Witte Huis, de Christine Keelers van Whitehall, de pitpoezen van de Tweede Kamer en de... ja, de wat eigenlijk van Gilze-Rijen? Leent deze brave gemeente zich wel voor een fatsoenlijk seksschandaal? Of hebben we daar nog te veel heilige onschuld voor? Met andere woorden: kun je met de sigaretten van Ton Aarts en met de pijp van ir. Brouwer wel iets anders doen, dan ze roken?

Allemaal vragen, waarop ik het antwoord niet wil weten. Waarom ik dan toch de hele maandagavond voor de televisie gehangen heb? Omdat één ding mij bezig houdt. Omdat ik één antwoord graag wil horen. Omdat één prangende vraag bij mij blijft hangen. Welk cijfer had Monica Lewinsky voor haar stage?